כ: שבועות שתים פרק שלישי שבועות

אלא לרבא קשיא. אע"ג דרבא נמי מודה דמתפיס בנדר נדר דמשנה שלימה היא מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני (נזיר כ:) וכן בנדרים קאמר דבקרבן הוי נדר מ"מ פריך לרבא אמאי דמפרש איסר דקרא מתפיס ורבא משני דלא קאי אאיסור דקרא: **דכי** לא נדר. פירש בקונטרס דלא גרסינן כיון דמדרבנן הוא דאסור כי נדר חייל עליה איסור כל יחל דהא מ"נ הוי דאוריימתא הא אמרינן לקמן (דף כה.) דנדרים חלין על דבר מצוה כדבר הרשות מיהו נראה לרבי יצחק דגרסי' ליה שפיר אע"ג דאי הוי דאוריימתא נמי חייל עליה נדר מ"מ דבר אחר שמוצה בו לא איקרי נדר בדבר הנדור כיון דאי לא נדר איכא עליה איסור דאוריימתא ועוד דהא דנדרים חלין על דבר מצוה בביטול מצוה איירי כדתנא בפ"ב דנדרים (דף טז.) כיצד אמר קונם שאיני נוטל לולב שאיני מניח תפילין כדמסקינן התם בגמ' מי ידור נדר לה' אפי' בדבר של שם חייל עליה אבל אם נדר לקיים מצוה כגון שאמר קונם שלא אוכל בייה"כ או שלא אוכל נבילות וטריפות לא חייל דאין איסור חל על איסור ולהכי איצטריך טעמא דמדרבנן * ומיהו לר' יהודה בן בתירא דאית ליה לקמן בפרקין (דף מ. ושם) דנשבע לקיים את המצוה חייב כ"ש נדרים שחלין לבטל שיחולו לקיים:

קונמות עובר משום בל יחל. בשבועה נמי עובר משום בל יחל דהכתיב (במדבר ל) לא השבע וגו' ולא יחל דברו וכפ"ב דנדרים (דף טז:) תניא בהדיא דשבועה בלא יחל ובכלא ה"ק בקונמות ליכא אלא בל יחל גרידא:

נשים חייבות בקידוש היום דבר תורה. משמע דקידוש דאוריימתא וכן משמע בהדיא ברים מי שמתו (ברכות כ:) ותימה דברים מסכת נזיר (דף ד.) אמר מיין ושכר יזיר לאסור יין מצוה כיון הרשות ופריך מאי גינהו קידושא ואבדלתא משבע ועומד מהר סיני הוא ומפ' ר"ת בתמיה וכי משבע ועומד מהר סיני הוא דאינטריך קרא למעוטי אלמא דמדרבנן הוא דבנימוסא אין לפרש דאדרבה משום דמשבע ועומד מהר סיני הוא אינטריך קרא לאסור כדמשני התם אלא כי הא דאמר רבא שבועה שאשתה יין ואמר הריני נזיר דאינטריך קרא דחייל עליה נזירות לפי שהוא משבע ועומד וי"ל דקידוש ודאי מדאוריימתא אבל על היין אינו אלא מדרבנן והדאמר בערבי פסחים (דף קו.) זכרהו על היין אסמכתא בעלמא היא אי נמי אפי' הוא דרשה גמורה הא דמצרך צריך שיטעום הייינו מדרבנן: **כל** ששינו בשמירה ישנו בזכירה. איפכא ליכא למימר דלאומתא מקשינן (יומא מ:) וכסוף פ"ק דקידושין (לה: ושם) דרשינן לא תקיפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך כל שישנו בהשחתה ישנו בהקפה והני נשי האולא ולישתנהו בהשחתה כו' הא דדרשינן לקולא משום דאיפכא לא שייך למידרש דנשי לית להו זקן וכן האומר בערכין (דף ג.) גבי הדמיון הכל חייבין בציצית כהנים לוים וישראלים כו' ומשיק והני כהני הואיל ואשתרי כלאים בגייהו לא ליחייבו התם נמי מ"מ לומר איפכא אבל בפ' אלו עוברין (פסחים דף מג: ושם) קשה דמשמע דאי לאו דאיתרבו נשים לאכילת חמץ הוה דרשינן לקולא כל שאינו בקום אכול מצה אינו בכל תאכלו חמץ וי"ל דהתם משום דאית (ג) למילף ממשה עבד חמשה עשר מחג הסוכות ומסוכה נשים פטורות כדילפינן בפרק הישן (סוכה כח.) מהאזרח מ"נ סברא למדרש קרא מסיפיה לריסיה אבל קשה דלמ"ד (מנחות דף מג.) ציצית מצות עשה שהזמן גרמא ונשים פטורות לשתרו נשים בכלאים (ד)דכל שאינן בגדילים אינן בכל תלבש שעטנז דהיינו מסיפיה לריסיה וכ"ת הכי נמי אם כן בספ"ק דביצה (דף יד: ושם) גבי משלחין בגדים בין תפורין בין שאינן תפורין ופריך כלאים לגמלי חזו * לימא מתני' כמ"ד נשים פטורות מן הציצית ומחז לנשים ולמאי דפריסת נמי דלמומרא מקשינן תימה דליחייבו בציצית לבולי עלמא(ה): קמ"ל

המוצה כלאים כבגדו וכו'. ועיין בתוס' שם ד"ה שב וח"ת וכו' מה לכהן לחינו שוה בכל. מ"כ מוכח דדב ס"ל דנשים לחמורות בכלאים דאל"כ גם כלאים הוי לחינו שוה בכל והרי רב ס"ל בברכות דף יד ע"ב לא יתחיל ואם התחיל גומר הרי דס"ל דציצית לחינו שוה בגילה ואל"כ נשים פטורות מציצית ולקמורות בכלאים:

עין משפט נר מצוה

א (מיי' פ"ח מהלי' נדרים הלי' ט טוש"ע יו"ד סי' רד סעי' כז):
ח ב מיי' פ"ח מהלי' שבועות הלכה ג ועיין בכ"מ:
ם ג מיי' פ"ח מהלי' נדרים הלכה ה:
י ד מיי' פ"ח מהלי' שבועות הלכה ג ועיין בכ"מ:
יא ה מיי' פכ"ט מהלי' ח ופי"ב מהלי' ע"ז הלכה ג סמג עשין מט טוש"ע א"ח סי' רעח סעיף יב:
יב ו מיי' פ"ח מהלי' שבועות הלכה ג:
יג ז מיי' שם הלי' ז:

מוסף רש"י

כל שישנו בשמירה. דלא תעשה מלאכה (ברכות כ:). **ואיתנהו בשמירה.** דתנן (קדושין כט.) כל מצות לא תעשה כיון שהזמן גרמא כיון שאין הזמן גרמא נשים חייבות, דהשוה הכתוב אשה לאיש לכל עניינים שבתורה (שם).

רבינו חננאל

איזהו איסר נדר האמור בתורה הרי עלי שלא לוכל בשר ושלא לשתות יין כיום שמת בו אביו כו'. ואמר שמואל והוא שנדור ובא מאותו היום. מאי טעמא דכתיב איש כי ידור נדר לה' מדהוה ליה למכתב כי ידור. וכתיב כי ידור נדר ש"מ דעד שידור ברבר הנדור. ומקשינן כיום שמת בו אביו משיטא. דאסור לו לוכל בשר ולשתות יין דבהדיא תניא (ברכות יז: חיב כג.) כל זמן שמתו מוטל לפניו אסור לוכל בשר ולשתות יין. ופריקנן איידי דבעי למיתנא כיום שנתרג בו גדליה כן אחיקם. דאפילו לא נדר שלא לוכל בשר ושלא לשתות יין אסור הוא דהוא צום השביעי. מהו דתימא כי נדר נמי לא מתפיס בנדר הוא קמ"ל מעיקרא אי הוה אכיל הוה קאי באיסורא דרבנן. השתא איסורא דאוריימתא היא משום בל יחל דבריו. תנא נמי כיום שמת בו אביו. וקיימא לן כרבא ולא עוד אלא דהא דר' יוחנן קאי בווזתיה דאמר מבטא לא אוכל לך שבועה איסור לא אוכל לך שבועה: כי אתא רבין אמר ר' יוחנן אכלתי ולא אכלתי שוא ואזהרתיה מהכא על שם ה' אלהיך לשוא. אוכל ולא אוכל שקר ואזהרתיה ולא תשבעו בשמי לשקר. קונמות עובר בבל יחל דבר. ואותבינן עליה ותתניא שוא ושקר אחד הוא. מאי לאו מדשוא לשעבר ושקר נמי לשעבר. ופריק לא לעולם שוא לשעבר ושקר להבא. והכי קאמר שוא ושקר אחד הוא. כלומר בשם שלוקה על שקר לוקה על שוא. ודחי' פשיטא בתרוייהו לאו כתיב בהו. ושנינן מהו דתימא דאמר ליה רב פפא לאביי אימא לא נקה כלל כלומר שבועת שוא אין לה כפרה כלל. קמ"ל דאביי דאמר ב"ד של מעלה הוא דאין מנקין אותו אבל ב"ד של מטה מלקין ומנקין אותו. אמר רב אדא בר אהבה נשים חייבות בקדוש היום דבר תורה שנאמר זכור ושמור מי שחייב בשמירה חייב בזכירה. והני נשי דאיל וחייבות בשמירה חייבות נמי בזכירה. ותניא זכור ושמור כדבור אחד נאמרו: **ירושלמי** שוא ושקר בדבור אחד נאמרו מה שאין הפה יכולה לומר. ולא אוזן יכולה לשמוע. וכן מחללה מות יומת. וביום השבת שני כבשים. וכן לא חלבש שעטנז. גדילים תעשה לך. וכן ערות אשת אחיך לא תגלה. יבמה יבא עליה. וכן לא תסוב נחלה. וכל בת יורשת נחלה. כל אלה שניהם בדבור אחד נאמרו. וכן הוא אומר אחת דבר אלהים שתים זו שמעתי. ואומר הלא כה דברי כאש וגו'

מסורת הש"ס

1. איש כי ידר נדר ליי' או השבע שבעה לאסר אסר על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה: במדבר ל ג
2. ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך אני יי: ויקרא יט יב
3. לא תשא את שם יי אלהיך לשוא כי לא ינקה יי את אשר ישא את שמו לשוא: שמות כ ו
4. זכור את יום השבת לקדשו: שמות כ ז
5. שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוך יי אלהיך: דברים ה יא

הגהות הב"ח

(א) גמ' מה שאין הפה יכול לדבר כל"ל: (ב) רש"י ד"ה ה"נ וכו' הוא הא אמרינן: (ג) תוס' ד"ה כל וכו' לאיתם לן למילף:

גליון הש"ס

גמ' יכול ובסיר ב"ר אחר. מילקוט רמז ולה לא הכיל מכילתא דכיל כל דברים שנאמרו בדיבור אחד: תוס' ד"ה דבי וכו' ופרהו לר' יהודה בן בתירא. מנוחר דס"ל לא"ר כ"כ נגשבע שלא לאכול נבילות חייב וכן משמע מלבוון רש"י לעיל דף ד ע"א ד"ה אינו חייב וכו' ותנן לקמן נגשבע וכו' משמע דמתני' זו דנשבע לקיים המצוה בכלל היה נ"כ לקיים מל"ת. אבל התוס' לקמן ד"ה לקיים הכילו דמסורם בירושלמי דר"י ב"כ מיירי רק בנשבע לקיים מ"ע ישיבת סוכה וכלומה אבל בנשבע לקיים ל"ת שלא לאכול נבילות מוהה ר"י ב"כ דפטור וע"ש. ובראה דהכי מוכח ב"כ מסוגיית דמכות דף כב. דפרכי' ולישמוע נמי מטעה שלא מחברים ומשני מטעה ועומד מהר סיני. ואם איתא דמתני' דנשבע לקיים מיירי גם בקיום ל"ת כיון דרבנן פליגי עלה רק מטעם דליתא בלאו והן והא זהו רק לענין קרבן אבל לענין מלקות ל"ל שייהי איתא בלאו והן דמליתא בסמכתין דף כה ע"ב והא נמכות מיירי לענין מלקות. אלא ע"כ דמתני' מיירי רק לקיים מ"ע וכה באמת לרבנן בנשבע ליטב בסוכה ועבר דחייב מלקות אבל בלקיים מל"ת אינו נוגע כלל לפליגתא דר"י ב"כ ורבנן אלא דהוי איסור בכל התורה דאמרי' אין איסור חל על איסור: ד"ה כל וכו' ליימא בתנו' כמ"ד נשים אמורות. קשה לי דלמאי הוצרכו לדוכתה זו דתפשר למאמר דרישה לאסוקי דמתני' כב"ש הא יש לדוכתים זה מסוגיית דכרכות דף יט ע"ב אר"י א"ל

(ד) (ר"ה כו.), (ה) ברכות כ:, (ו) (ברכות שם ע"ש), (ז) (ולקמן כה.), (ח) (ועי' נתוס' דמנחות מג. ד"ה ור"ש פוטרן), (ט) (עי' תוס' ערכין ג: ד"ה הני).

תורה אור השלם

1. איש כי ידר נדר ליי' או השבע שבעה לאסר אסר על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה:
2. ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך אני יי:
3. לא תשא את שם יי אלהיך לשוא כי לא ינקה יי את אשר ישא את שמו לשוא:
4. זכור את יום השבת לקדשו:
5. שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוך יי אלהיך:

אלא לרבא קשיא אמר לך רבא תריץ ואימא הכי איזהו איסר נדר האמור בתורה האומר הרי עלי שלא אוכל בשר ושלא אשתה יין כיום שמת בו אביו כיום שנהרג בו פלוני ואמר שמואל והוא שנדור ובא מאותו היום מאי טעמא אמר קרא [1]איש כי ידור נדר לה' [2]עד שידור בדבר הנדור כיום שמת בו אביו פשיטא כיום שנהרג בו גדליה בן אחיקם איצטריך ליה סלקא דעתך אמינא כיון דכי לא נדר נמי אסור כי נדר נמי לא הויא עליה איסור והאי לאו מיתפיס בנדר הוא קמ"ל ואף ר' יוחנן סבר לה להא דרבא דכי אתא רבין א"ר יוחנן מבטא לא אוכל לך איסר לא אוכל לך שבועה כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן [3]אוכל ולא אוכל שקר ואזהרתיה מהכא [3]לא תשבעו בשמי לשקר אכלתי ולא אכלתי שוא ואזהרתיה מהכא [3]לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא [3]קונמות עובר [1]בלא יחל דברו מיתיבי שוא ושקר אחד הן מאי לאו מדשוא לשעבר אף שקר נמי לשעבר אלמא [2]אכלתי ולא אכלתי שקר הוא מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא ומאי דבר אחד הן דבדיבור אחד נאמרו כדתניא [4]זכור [5]ושמור בדיבור אחד נאמרו מה שאין (ו) יכול הפה לדבר ומה שאין האוזן יכול לשמוע בשלמא התם בדיבור אחד נאמרו כדרב אדא בר אהבה [6]דאמר רב אדא בר אהבה [7]נשים חייבות בקידוש היום דבר תורה דאמר קרא [8]זכור ושמור כל שישנו בשמירה ישנו בזכירה והני נשי הואיל ואיתנהו בשמירה איתנהו נמי בזכירה אלא הכא למאי הלכתא מיבעי ליה אלא כשם שלוקה על שוא כך לוקה נמי על שקר כלפי לייא אלא אימא [9]כשם שלוקה על שקר [9]כך לוקה נמי על שוא פשיטא האי לאו והאי לאו מהו דתימא כדאמר ליה [10]רב פפא לאביי לא ינקה כלל קמ"ל

פריץ ואימא כו'. כלומר האי מנא לאו במתפיס בנדר מיירי אלא בעיקר נדר מיירי ומשמעינן שאינו חייב בנדר אע"פ כ' פירשהו ואמ"כ תלמא בדבר הנידר עליו כבר כדיליף לה ומזיל מקרא וה"ק איזהו איסור נדר אבל מיתפיס בנדר לאו נדר הוא וה"ל מיתפיס כגון שלא פירש הרי עלי שלא אוכל בשר ושלא אשתה יין אלא אמר הרי עלי יום זה כיום שמת בו אביו כיום שנהרגה את ירושלים במורגנה: **פשיטא.** כיון דטעמא משום דנדור וכא הוא עליו מיתת אביו מה לי כאן וכי משום דמת בו אביו מיגרע גרע איסורי' הרי נדור וכא עליו: ה"ג **סד"א דכיון דכי לא נדר אמור כי נדר נמי לא מיתפיס בנדר הוא קמ"ל ואף רבי יוחנן כו'.** ולא גרסינן כיון דמדרבנן הוא דאסור כי נדר חייל עלי' איסו' בלא יחל דהא לא גרסינן לה להא דהא מ"נ מדאוריי"תא הוא (ג) אמרינן (לקמן כה.) הנדרים חלים על דבר מצו' כדבר הרשות: **ואף ר' יוחנן סבר לה להא דרבא.** דאיסור שהוציאו בלשון שבועה שבועה: **אוכל ולא אוכל.** כלומר שבועה להבא קרוי שבועת שקר: **ואזהרתיה מלא תשבעו בשמי לשקר.** וה"ק לא תשבעו בשמי כדי לשקר בשבועתכם לאחר זמן והמתרה בו צריך להתרות בו שהוא עובר באזהרת לא תשבעו בשמי לשקר: **אכלתי ולא אכלתי.** כל שבועה לשעבר שאינה אמת קרויה שבועת שוא דלשון שוא לשון ולא כלום כמו בחכלי השוא (ישעיה ה) לשוא הכיתי את בניכם (ירמיה ב) אף כאן יצאתה מפיו לבטלה ואזהרתיה מלא תשא והמקרא הזה צריך להתרות בו: **קונמות ה"נ בלא יחל.** כלומר לא יחל דמשמע להבא לאו לאזהרת שבועת להבא אתא דשבועת להבא מלא תשבעו בשמי לשקר נפיק וכי אתא לא יחל לאזהרת מדרבנן אתא לאפוקי מדרבנן דאמר אזהרת שבועת להבא אתא מלא יחל: **מה שוא לשעבר.** כגון נשבע על דבר שא"א שהכל יודעים שאין שבועה זו כלום: **אף שקר לשעבר.** כגון אכלתי ולא אכלתי והיא לא מיקריא שוא לפי שאין הכל מכירים בה אם אמת אם שקר ועל כרחך שבועת להבא מלא יחל דברו אבל לא תשבעו בשמי לשקר שבועה לשעבר היא וה"ק לא תוציאו שבועה לשקר מפיכם: **כדרב אדא.** כלומר להקיש זכור לשמור בקידוש היום דנפקא לן מזכור את יום השבת (שמות כ) זכרהו על היין (פסחים קו.) ואף ע"ג דשאר מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות (קדושין כט.) בזו חייבות דאיתקש לשמור בדיבור אחד כל שישנו בשמירת לאוי שבת ישנו בקידוש והנשים ישנן בשמירה לכל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמא בין שלא הזמן גרמא נשים חייבות (שם): ה"ג **אלא כשם שלוקה על שוא כו'.** להכי קאמר אחת הן לענין מלקות: **כלפי לייא.** כלפי היכן אתה פונה. זו היפוך היא דאילו שקר אשכחן בה לאו שיש בו מעשה כגון לא אוכל ואכל שעבר על שבועתו ע"י מעשה אבל אכלתי ולא אכלתי לאו שאין בו מעשה הוא: **אלא אימא כשם שלוקה על שקר.** בלאו שיש בו מעשה כך לוקה על שוא א"נ אע"פ שאין בו מעשה דנ"ל מלא ינקה ה' (שמות כ) כדלקמן (דף כה.) ה' הוא דלא ינקה אבל נ"ד של מטה מלקין אותו אם אתרו בו ומנקין אותו: **פשיטא.** דהא כתיב קרא לא ינקה ה': **מהו דתימא דדאמר ליה רב פפא לאביי.** לקמן בשמעתין (כה.) אימא לא ינקה כלל: קמ"ל

אלא לרבא קשיא. אע"ג דרבא נמי מודה דמתפיס בנדר נדר דמשנה שלימה היא מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני (נזיר כ:) וכן בנדרים קאמר דבקרבן הוי נדר מ"מ פריך לרבא אמאי דמפרש איסר דקרא מתפיס ורבא משני דלא קאי אאיסור דקרא: **דכי** לא נדר. פירש בקונטרס דלא גרסינן כיון דמדרבנן הוא דאסור כי נדר חייל עליה איסור כל יחל דהא מ"נ הוי דאוריי"תא הא אמרינן לקמן (דף כה.) דנדרים חלין על דבר מצוה כדבר הרשות מיהו נראה לרבי יצחק דגרסי' ליה שפיר אע"ג דאי הוי דאוריי"תא נמי חייל עליה נדר מ"מ דבר אחר שמוצה בו לא איקרי נדר בדבר הנדור כיון דאי לא נדר איכא עליה איסור דאוריי"תא ועוד דהא דנדרים חלין על דבר מצוה בביטול מצוה איירי כדתנא בפ"ב דנדרים (דף טז.) כיצד אמר קונם שאיני נוטל לולב שאיני מניח תפילין כדמסקינן התם בגמ' מי ידור נדר לה' אפי' בדבר של שם חייל עליה אבל אם נדר לקיים מצוה כגון שאמר קונם שלא אוכל בייה"כ או שלא אוכל נבילות וטריפות לא חייל דאין איסור חל על איסור ולהכי איצטריך טעמא דמדרבנן * ומיהו לר' יהודה בן בתירא דאית ליה לקמן בפרקין (דף מ. ושם) דנשבע לקיים את המצוה חייב כ"ש נדרים שחלין לבטל שיחולו לקיים:

קונמות עובר משום בל יחל. בשבועה נמי עובר משום בל יחל דהכתיב (במדבר ל) לא השבע וגו' ולא יחל דברו וכפ"ב דנדרים (דף טז:) תניא בהדיא דשבועה בלא יחל ובכלא ה"ק בקונמות ליכא אלא בל יחל גרידא:

נשים חייבות בקידוש היום דבר תורה. משמע דקידוש דאוריי"תא וכן משמע בהדיא ברים מי שמתו (ברכות כ:) ותימה דברים מסכת נזיר (דף ד.) אמר מיין ושכר יזיר לאסור יין מצוה כיון הרשות ופריך מאי גינהו קידושא ואבדלתא משבע ועומד מהר סיני הוא ומפ' ר"ת בתמיה וכי משבע ועומד מהר סיני הוא דאינטריך קרא למעוטי אלמא דמדרבנן הוא דבנימוסא אין לפרש דאדרבה משום דמשבע ועומד מהר סיני הוא אינטריך קרא לאסור כדמשני התם אלא כי הא דאמר רבא שבועה שאשתה יין ואמר הריני נזיר דאינטריך קרא דחייל עליה נזירות לפי שהוא משבע ועומד וי"ל דקידוש ודאי מדאוריי"תא אבל על היין אינו אלא מדרבנן והדאמר בערבי פסחים (דף קו.) זכרהו על היין אסמכתא בעלמא היא אי נמי אפי' הוא דרשה גמורה הא דמצרך צריך שיטעום הייינו מדרבנן: **כל** ששינו בשמירה ישנו בזכירה. איפכא ליכא למימר דלאומתא מקשינן (יומא מ:) וכסוף פ"ק דקידושין (לה: ושם) דרשינן לא תקיפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך כל שישנו בהשחתה ישנו בהקפה והני נשי האולא ולישתנהו בהשחתה כו' הא דדרשינן לקולא משום דאיפכא לא שייך למידרש דנשי לית להו זקן וכן האומר בערכין (דף ג.) גבי הדמיון הכל חייבין בציצית כהנים לוים וישראלים כו' ומשיק והני כהני הואיל ואשתרי כלאים בגייהו לא ליחייבו התם נמי מ"מ לומר איפכא אבל בפ' אלו עוברין (פסחים דף מג: ושם) קשה דמשמע דאי לאו דאיתרבו נשים לאכילת חמץ הוה דרשינן לקולא כל שאינו בקום אכול מצה אינו בכל תאכלו חמץ וי"ל דהתם משום דאית (ג) למילף ממשה עבד חמשה עשר מחג הסוכות ומסוכה נשים פטורות כדילפינן בפרק הישן (סוכה כח.) מהאזרח מ"נ סברא למדרש קרא מסיפיה לריסיה אבל קשה דלמ"ד (מנחות דף מג.) ציצית מצות עשה שהזמן גרמא ונשים פטורות לשתרו נשים בכלאים (ד)דכל שאינן בגדילים אינן בכל תלבש שעטנז דהיינו מסיפיה לריסיה וכ"ת הכי נמי אם כן בספ"ק דביצה (דף יד: ושם) גבי משלחין בגדים בין תפורין בין שאינן תפורין ופריך כלאים לגמלי חזו * לימא מתני' כמ"ד נשים פטורות מן הציצית ומחז לנשים ולמאי דפריסת נמי דלמומרא מקשינן תימה דליחייבו בציצית לבולי עלמא(ה): קמ"ל

המוצה כלאים כבגדו וכו'. ועיין בתוס' שם ד"ה שב וח"ת וכו' מה לכהן לחינו שוה בכל. מ"כ מוכח דדב ס"ל דנשים לחמורות בכלאים דאל"כ גם כלאים הוי לחינו שוה בכל והרי רב ס"ל בברכות דף יד ע"ב לא יתחיל ואם התחיל גומר הרי דס"ל דציצית לחינו שוה בגילה ואל"כ נשים פטורות מציצית ולקמורות בכלאים:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com